Despre sărbătorirea Paștelui împreună

după heterodocși

Părintele Epiphanios Theodoropoulos

Sursa: „Parohie”, numărul 549, 05.10.1974.

Republicat de pe: https://enromiosini.gr

Biserica Greciei, dacă se confruntă cu o propunere pentru celebrarea comună a Paștelui sau a oricărei alte sărbători cu heterodocșii, trebuie să refuze chiar și să discute această chestiune.

O astfel de discuție trebuie exclusă cu orice preț și cu orice preț, deoarece constituie o răsturnare a fundamentelor Dogmaticii Ortodoxe și chiar ale Eclesiologiei. Fie credem că suntem Biserica Una, Sfântă, Catolică și Apostolică, fie nu credem. Biserica Ortodoxă, convinsă că ea singură este Trupul lui Hristos, stâlpul și temelia Adevărului, Comoara Harului, Atelierul Mântuirii, este foarte interesată de întoarcerea la ea a celor care s-au rătăcit, dar este complet indiferentă față de aceste probleme interne, atâta timp cât rămân în eroare.

Primul Sinod Ecumenic a dorit să stabilească o sărbătoare comună, dar pentru membrii Bisericii, nu pentru cei din afara ei. Nu s-a consultat cu gnosticii, marcioniții, maniheiștii, montaniștii sau donatiștii pentru a găsi o bază de acord asupra sărbătorilor comune. Și când mai târziu arienii, nestorienii, monofiziții, iconoclaștii etc., etc., au fost excomunicați din Trupul Bisericii, Biserica nu s-a gândit niciodată să încheie acorduri cu aceștia pentru a stabili o sărbătoare comună fie a Paștelui, fie a oricărei alte sărbători.

Biserica își reglementează treburile, luând în considerare exclusiv și numai interesele membrilor săi și nu dorințele celor din afara ei. Dacă sărbătorile ereticilor coincid cu cele ale Bisericii, să coincidă. Dacă nu coincid, să nu coincidă.

Biserica nu se consultă cu ereticii în condiții de egalitate. Cu siguranță se consultă cu ei, dar pentru a le arăta calea întoarcerii. Organizarea de „Simpozioane ecumenice” sau alte tipuri de conferințe între ortodocși și întreaga masă a ereticilor și discutarea în cadrul acestora a definirii celebrărilor comune, în timp ce ambii (ortodocși și eretici) rămân în propriile lor domenii dogmatice, este un lucru necunoscut și de neimaginat în istoria Bisericii și este un ozon de teribil sincretism religios și tinde să stabilească coexistența armonioasă și netulburată a adevărului și a erorii, a luminii și a întunericului, nu poate fi interpretată decât ca un „semn al timpurilor”.[…]

Cu profund respect și dragoste în Domnul Isus Hristos.